

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **Ch. J.**, zast. JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem AK Olomouc, Horní Lán 1328/6, proti žalovanému **Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Věkoše 416, Hradec Králové, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2015, čj. KRPH-77731-ČJ-2015-050022, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný policejní orgán rozhodl o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského společenství (Nařízení rady (ES) č. 604/2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen Dublinská úmluva), stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie Hradec Králové, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 8. 2015 pod čj. KRPH-77731/ČJ-2015-050022 o zajištění dle § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. a dále rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 10. 9. 2015 pod čj. KRPH-77731-41/ČJ-2015-050022 dle § 129 odst. 5 téhož zákona. Dříve stanovenou dobu zajištění prodloužil o 43 dnů, tedy do 22. 11. 2015, a to na základě § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že je to nezbytné k pokračování řízení o předání dle Dublinské úmluvy.

Ve včasné žalobě žalobce namítal **rozpor ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny**, neboť toto ustanovení nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, když neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tak předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukazuje jednak na znění revidované verze Dublinského nařízení č. 604/2013 z 26. 6. 2013, resp. jeho čl. 28 odst. 2, upravujícího možnost členských států zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu; dále pak jeho čl. 2 písm. n), v němž se nebezpečím útěku rozumí existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je v konkrétním případě možné se domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Cit. ustanovení zákona o pobytu cizinců však jakákoliv objektivní kritéria nevymezuje, ustanovení § 129 je tak neurčité a za této legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Stávající právní úprava tak nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona, které v případě možnosti zbavení osobní svobody klade na právní úpravu čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Zde žalobce odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 42A 12/2015 z 1. 6. 2015 a čj. 78A 9/2015 z 1. 6. 2015, rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. 1A 47/2015 z 9. 7. 2015 a čj. 1A 59/2015 z 14. 9. 2015, jakož i rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 32A 54/2015 z 9. 9. 2015. S otázkou aplikovatelnosti institutu zajištění za situace, kdy zákon nevymezuje objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince, je aktuálně předložena Soudnímu dvoru Evropské unie (usnesení NSS čj. 10 Azs 122/2015 z 24. 9. 2015). Požadavek na zákonnost omezení osobní svobody vyplývá i z čl. 8 odst. 2 Listiny, podle kterého nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon; zásahy do osobní svobody se proto musí vždy opírat o zákon co do hmotněprávního základu i procesního způsobu jejich realizace. Česká právní úprava neobsahuje žádné ustanovení, které by objasňovalo, co je nebo není možné považovat za „vážné nebezpečí útěku“, tudíž ani není možné předvídat, kdy je možné dotčenou osobu zbavit osobní svobody, současná legislativní situace v ČR je tak v rozporu s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ve skutečnosti, že žalovaný omezil osobní svobodu žalobce zajištěním na základě rozhodnutí vydaného dle ustanovení právního předpisu, které žalobce shledává jako neaplikovatelné, spatřuje žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce dále namítá **nereálnost předání do Maďarské republiky dle Dublinského nařízení**, toto nelze aktuálně uskutečnit, zajištění tak není úzce spjata s účelem zajištění. Maďarsko v současnosti čelí obrovskému náporu žadatelů o azyl a není schopno další žadatele přijímat, dne 23. 6. 2015 vydala maďarská vláda prohlášení adresované ostatním členským státům EU, v němž se jednostranně pokusila ze své strany pozastavit účinnost Dublinského nařízení při převozech na své území, a to z důvodů zcela naplněné kapacity maďarských azylových zařízení. O uvedeném prohlášení informoval např. český zpravodajský server idnes.cz. Toto prohlášení sice po následné nevoli ostatních členských států Maďarsko bylo nuceno odvolat, jedná se nicméně o přetrvávající situaci. O nerealitě takového předání

v tomto směru rozhodl Městský soud v Praze rozhodnutím čj. 4A 59/2015 dne 15. 9. 2015, s tím, že účel zajištění za tímto účelem byl již od počátku nereálný. Předání do Maďarska nelze z důvodu přeplněnosti tamních azylových zařízení a s tím souvisejících systematických nedostatků v azylovém řízení uskutečnit. Žalobce v neposlední řadě namítá, že v případě přemístění do Maďarska hrozí porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení, kdy dochází k přímému riziku vyhoštění do země původu. K uvedenému se 18. 9. 2015 vyjádřil Maďarský Helsinský Výbor v dokumentu „Hungary – no country for refugees – Information Note“, který konstatuje, že v Maďarsku dochází k systematickému porušování pravidla non-refoulement, k arbitrární detenci uprchlíků, a k dalším systematickým porušením lidských práv. Žalobci přitom v případě návratu do Bangladéše hrozí nebezpečí vážné újmy, jen zřídka tam uplyne týden bez toho, že by někdo byl zastřelen při operacích Praporu rychlého nasazení (RAB). Jde o zvláštní policejní složku, která od svého vzniku v r. 2004 byla zapletena do nezákonného zabití nejméně 700 lidí. Žalobce z uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný – Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort – podal dne 4. 11. 2015 písemné vyjádření ve věci, uvedl, že k zajištění žalobce došlo rozhodnutím ze dne 13. 8. 2015, a to na základě ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zajištění proběhlo za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského společenství Nařízení rady (ES) č. 604/2013, doba zajištění byla dle § 129 odst. 5 cit. zákona stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, současně bylo cizinci vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR dle ust. § 50a odst. 3 písm. b) tohoto zákona, následně byl umístěn do Záchytného zařízení pro cizince v Bělé Jezové, a to do doby, než bude dle mezinárodní smlouvy předán. Dne 21. 9. 2015 obdržel správní orgán ze Zařízení informaci o přemístění cizince do ZZC Vyšní Lhoty. Dne 9. 9. 2015 obdržel správní orgán od MV písemnou informaci o zahájení postupu dle Dublinského nařízení, do Maďarské republiky byla odeslána žádost o přijetí cizince a na základě této skutečnosti pak cizinec obdržel dne 10. 9. 2015 rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 30 dní, ve smyslu ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Dne 27. 9. 2015 obdržel žalovaný od MV písemnou informaci o probíhajícím řízení o přijetí cizince do Maďarské republiky, s požadavkem na prodloužení zajištění a na základě toho pak žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 10. 10. 2015 o opakovaném prodloužení doby zajištění, nyní o 43 dní, tedy do 22. 11. 2015.

K žalobní námitce o rozpornosti § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny žalovaný zdůrazňuje, že si je vědom významu čl. 5 Úmluvy, který mu přikládá ESLP, a tedy ke zbavení osobní svobody ve všech případech přistupuje jako ke krajnímu prostředku řešení nastalé situace, kdy není možné využít mírnějších prostředků, za současného splnění účelu probíhajícího řízení. V žádném případě nedochází k nadužívání tohoto institutu, k omezení osobní svobody tedy dochází pouze z důvodů stanovených zákonem a v řízení, zákonem předepsaném. Požadavek na obsazení právního základu jak v hmotném, tak i procesním právu je splněn, právní základ tvoří zákon o pobytu cizinců, zákon č. 500/2004 Sb. – správní řád, národní úprava je plně v souladu jak s Úmluvou, tak i Listinou. Správní orgán pro odůvodnění nemůže použít svá vytvořená subjektivní kritéria, nýbrž důsledně se drží objektivit, vycházeje ze skutečností, zjištěných

v průběhu správního řízení. To se projevuje především v široce odůvodněném rozhodnutí, opírajícím se právě o tato prokazatelná zjištění, učiněná v rámci správního řízení, kdy je vše doloženo ve správním spise. Správní orgán je plně oprávněn použít racionální úvahu pro určení objektivních kritérií, mezi které je možné řadit např. možnost opatření ubytování, vztah k ČR a státu, kde bylo požádáno o azyl, pobyt dalších rodinných příbuzných či přátel na území ČR nebo předchozí chování cizince. Jak již judikoval i MS v Praze pod čj. 5 A 33/2011, mezi tato kritéria lze zařadit i určitou míru důvěry, která však bude pochopitelně oslabena vůči cizinci, který již v minulosti nerespektoval své povinnosti a svévolně opustil území. Stejně jako ESLP vymezuje ve svých rozsudcích případné nové důvody možné libovůle, tak obdobně jedná i správní orgán, přitom je však bezpodmínečně nutné držet se v mezích důvodu, stanoveného zákonem či Dublinským nařízením. Takové rozhodnutí je pak přezkoumatelné v plném rozsahu nezávislým soudem, je tedy respektován čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Zde pak žalovaný připomíná rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 49/2015, kterým byla zamítnuta kasační stížnost mj. v bodě, týkající se posouzení rozporu mezi rozhodnutím o zajištění a čl. 28 Dublinského nařízení, včetně namítané absence definice „vážného nebezpečí útěku“ v příslušné legislativě. Touto otázkou se konečně zabývalo i rozhodnutí Krajského soudu v Brně v rozsudku čj. 33 A 40/2015 a rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové pod čj. 32 A 1/2015, která nevyvodila jednoznačnou nezákonnost rozhodnutí o zajištění při absenci definice cit. pojmu výše v čl. 28 Dublinského nařízení v národní právní úpravě. Nejvyšší správní soud rovněž jednoznačně takovou argumentaci nesdílí, což dokládá jeho rozhodnutí ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 Azs 122/2015, kde mj. uvádí, že požadovaná kritéria mohou být vymezena rovněž správní praxí a soudní judikaturou a že absolutní požadavek na jejich zákonné zakotvení lze označit za „zbytečně formalistický“. Přiměřeně lze pak při posuzování vážného nebezpečí útěku jistě aplikovat i judikaturu Ústavního soudu, jedná se o III. ÚS 566/03, kdy soud k § 67 písm. a) tr.ř. uvedl, že obviněný smí být vzat do vazby jen tehdy, jestliže z jeho jednání nebo dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že uprchne nebo se bude skrývat, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul, zejména nelze-li jeho totožnost hned zjistit, nemá-li stálé bydliště anebo hrozí-li mu vysoký trest. Hrozba správního vyhoštění je pak dle žalovaného jistě dostatečně závažná hrozba, odůvodňující nebezpečí útěku nebo skrývání se. Obdobně tak i nález I. ÚS 1115/09 pojímá vazbu jako institut, sloužící k dosažení účelu trestního řízení, kdy rozhodování o vazbě je vedeno vždy v rovině pouhé pravděpodobnosti a nikoli jistoty ohledně důsledků, které mohou nastat, pokud by obviněný držen ve vazbě nebyl. Žalovaný dále poukazuje na výpověď žalobce, učiněnou do protokolu o podání vysvětlení o posléze jeho vyjádření jako účastníka správního řízení, z níž je zřejmé, že Bangladéš opustil již r. 2008, v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že v Bangladéši nepracoval, chodil do školy, studoval vysokou školu, kterou ale nedokončil. Se studiem skončil v r. 2008, protože odjel, dělal studentskou politiku. Dále uvedl okolnosti svého putování až do doby, kdy přijel do první země EU, Řecka. Řecko byla jeho cílová země, slyšel, že tam může získat práci, přicestoval tam na konci r. 2008, neměl pas, jakmile se dostal do Atén, přihlásil se na policii a požádal o azyl z politických důvodů. Byl vyfocen, vzali mu otisky prstů, získal červenou kartu. Ta znamenala, že může legálně bydlet a pracovat v Řecku, tuto kartu má již sedm let, stále je platná. Pracoval v Řecku, ale posledního půl roku 2015 mu jeho zaměstnavatel – soukromník – nezaplatil. Z uvedeného žalovaný usuzuje, že pohnutkou pro opuštění Řecka nebyl žalobcův strach z ohrožení, ale čistě ekonomické důvody, na základě uvedených skutečností by se mohlo na žalobce

pohlížet jako na ekonomického migranta. Nicméně cesta žalobce vedla přes Makedonii a Srbsko do Maďarské republiky, kde po překročení hranice dle jeho slov je policie chytla, o azyl tam nepožádal, ale obdržel jakési listiny. Zde pak žalovaný shrnul, že z uvedených skutečností je patrné, že cílem cesty žalobce nebyla Česká republika, ale Spolková republika Německo – konečně, žalobce dále prohlásil, že když ony papíry obdržel dne 12. 8. 2015 v Budapešti, tak byl propuštěn, bylo mu řečeno, že kdyby byl zadržen, má ukázat adresu v těchto listinách, týž večer si koupil jízdenku do Berlína, kde chtěl požádat o azyl, což mu poradili známí, kteří již papíry v Německu mají. Žalovaný má za to, že podmínky zajištění v daném případě byly dány, a to z důvodu neoprávněného vstupu a pobytu na území České republiky, což bylo zcela jasně prokázáno, neboť žalobce nebyl při kontrole Policie ČR schopen prokázat svoji totožnost, ani oprávněnost k pobytu na území – nepředložil cestovní ani jiný doklad totožnosti a ani platné vízum či oprávnění k pobytu, aplikovatelnost Dublinského nařízení je jednoznačně podložena porovnáním otisků prstů žalobce v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda s ID HU 1330017059334 M BAHBUDAPEST 20150812 ze dne 12. 8. 2015 v Maďarsku, shoda nalezena i s ID GR 14803/8/81565 TAYROS 20081023 vyhotoveno v Řecku dne 23. 10. 2008. Tento systém uchovává otisky prstů osob, které podaly v některém členském státě EU žádost o mezinárodní ochranu. Účelem pak je pomoc při určování členského státu, který je na základě Dublinského nařízení příslušný pro posouzení žádosti o azyl podané v členském státě, případně jiné usnadnění uplatňování Dublinského nařízení za podmínek, stanovených v tomto nařízení.

Při posuzování vážného nebezpečí útěku tak vzal žalovaný v úvahu nejen skutečnost, že žalobce cestoval z Maďarska, kde s ním bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale do úvahy vzal i cíl cesty žalobce, tedy Spolkovou republiku Německo a účel jeho cesty. Zde je potřebné vidět, že azyl v Maďarsku byl pouze účelový z důvodu vyhnout se omezení osobní svobody, cílem žalobce je pobývat v Německu, kde hodlá požádat o azyl, pohnutky vycestování z Řecka, kde pobýval po dobu sedmi let, jsou však pouze ekonomické. Žalovaný proto neměl nejmenší důvod se domnívat, že žalobce by se dobrovolně vrátil do Řecka, kde mu byl poprvé udělen azyl a kde pobýval 7 let, nebo do Maďarska, kde byl žadatelem o azyl. To, že by po dobu dublinského řízení žalobce setrval v České republice dobrovolně, považuje správní orgán za nepravděpodobné, i přesto, že ve své výpovědi mj. uvedl, že když ho zde nyní chytla policie, chtěl by zde zůstat, když nemůže jet domů, klidně zůstane tady, nezná to zde a chtěl by poznat, zda-li by zde chtěl zůstat natrvalo. O žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v ČR nejsou záznamy. Všechny zjištěné okolnosti tak svědčí o tom, že při ponechání žalobce na svobodě bude pokračovat v naplnění cíle a účelu své cesty, tj. bude nelegálně cestovat do Spolkové republiky Německo, a to čistě z ekonomických důvodů. Správní orgán nepřekročil v dané věci meze správního uvážení, svoji diskreční pravomoc uplatnil způsobem odpovídajícím zjištěnému skutkovému stavu. Žalovaný je přesvědčen, že neuvedení objektivních kritérií v národním předpise nemá za následek nemožnost zajišťování cizinců z důvodu jejich předání na základě Dublinského nařízení, v případě žalobce byly jeho podmínky pro zajištění naplněny a jistě každý stát má nezpochybnitelné právo stanovit si podmínky, za nichž je cizinci umožněn vstup na jeho území a pro případ jejich porušení i užít dostupných zákonných opatření, které v pokračování nelegálního jednání cizince zabrání. Správní orgán pak poukazuje i na rozhodnutí krajského soudu sp. zn. 32 A 1/2015,

vydaného sice jiné osobě, ale kdy z obdobných skutkových okolností žádosti žadatelky o mezinárodní ochranu v dalších zemích, jejichž rozhodnutí ve věci žadatelka buď ani nevyčkala, či je nerespektovala a vycestovala do jiného státu, soud vyvodil účelovost jejích žádostí.

Žalovaný pak argumentoval dále **k námitce o nereálnosti transferu žalobce do Maďarské republiky dle Dublinského nařízení**, uvedl, že při prvotním vydání rozhodnutí o zajištění a při následně vydaných rozhodnutích o prodloužení zajištění postupoval zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně dle rozsudku čj. 7 Azs 11/2015, kde je jednoznačně stanovena možnost prvotního zajištění cizince za účelem jeho předání dle Dublinského nařízení na maximální dobu jednoho měsíce od podání žádosti o mezinárodní ochranu, členský stát, který vede řízení, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď, která musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít dotčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III tedy plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění.

Žalovaný uvádí, že v prvotním rozhodnutí o zajištění byla lhůta pro přemístění žalobce do Maďarské republiky stanovena na třicet dní, vycházela přitom z kvalifikovaného odhadu správního orgánu na základě zkušeností z řady předchozích řešených případů. Dne 9. 9. 2015 MV OAMP, oddělení Dublinského střediska, podal žalovanému Oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, v němž je uvedeno, že bude odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Maďarska – země, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný byl požádán o prodloužení lhůty zajištění z důvodu probíhajícího dublinského řízení, tato lhůta byla stanovena na dalších třicet dnů. Dne 27. 9. 2015 pak cit. orgán informoval žalovaného o tom, že s cizincem byl zahájen postup podle Dublinského nařízení, lhůta pro odpověď maďarské strany byla stanovena do 11. 10. 2015. Správní orgán byl opětovně požádán o prodloužení lhůty zajištění z důvodu probíhajícího dublinského řízení a lhůta byla stanovena na 43 dnů, tj. do 22. 11. 2015. Provedenou lustrací v informačním systému policie, které provozuje policie v souladu s ust. § 158 zákona o pobytu cizinců, bylo zjištěno, že dne 14. 10. 2015 bylo žalobci předáno rozhodnutí o zastavení řízení a jeho předání do Maďarska. Zde

pak žalovaný poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 23. 11. 2011, kdy pod sp. zn. 7 As 79/2010 soud dospěl k závěru, že pokud správní orgán považuje po zhodnocení všech jemu známých skutečností předání cizince za alespoň potenciálně možné, je oprávněn o zajištění cizince rozhodnout. V opačném případě by byl povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný za situace, kdy by bylo zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení jeho osobní svobody nebude moci být naplněn. V daném případě žalovaný dospěl, s ohledem na výše popsanou situaci, k závěru, že účel, sledovaný zajištěním, může být naplněn. Ohledně transferů do Maďarska pak žalovaný uvedl, že dne 21. 10. 2015 učinil telefonický dotaz na MV OAMP, oddělení Dublinského střediska, kde obdržel informaci, že Maďarská republika uzavřela hranici se Srbskem a Chorvatskem a začala dodržovat eurounijní předpisy, konkrétně Dublinské nařízení č. 604/2013, čehož dokladem je naplánovaný letecký tranzit 40 migrantů z ČR do Maďarska na 10. 11. 2015, není tak sebemenší důvod se domnívat, že by provádění transferů dle Dublinského nařízení bylo v současné době nerealizovatelné. Podmínky pro prodloužení zajištění žalobce jsou v souladu se zákonem. **K námitce nepřijatelnosti vydání žalobce do Maďarské republiky** žalovaný uvedl, že posouzení, zda žalobci hrozí v Maďarsku popř. v domovském státě nějaké nebezpečí, není na správním orgánu, přemístění osob na základě Nařízení č. 604/2013 zajišťuje Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, správnímu orgánu je ovšem, jak uvádí výše, známo, že na den 10. 11. 2015 je naplánován letecký tranzit 40 migrantů z České republiky do Maďarska, je tak zřejmé, že odpovědný orgán (OAMP) nedisponuje informacemi, že by v Maďarské republice docházelo k systematickému porušování práv žadatelů o mezinárodní ochranu, jak uvádí žaloba. V rámci protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že v domovském státě má problém pouze s přítelkyní, mrzí ho, že se vdala a má dítě, v Bangladéši má otce a sourozence, nic mu tam nehrozí. Žalovaný je tak přesvědčen, že rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo důvodné a zákonné a navrhuje zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů řízení nežádá.

Ze správního spisu plyne, že dne 12. 8. 2015 byl zadržen při kontrole osobního vlaku směřujícího na hlavní nádraží v Pardubicích žalobce, dne 13. 8. 2015 bylo vydáno rozhodnutí o eskortě a úřední záznam o zajištění cizince. Žalovaný zajistil tlumočníci bengálského jazyka, téhož dne byl sepsán protokol o podání vysvětlení, v jehož rámci žalobce vypověděl, že mu je 28 let, má neplatný průkaz studenta. Je občanem Bangladéše, kde bydlí jeho otec a 4 vlastní sourozenci, také má nějaké nevlastní. V Bangladéši nepracoval, chodil do školy, vysokou školu ale nedodělal, se studiem skončil v r. 2008. Odjel, protože dělal studentskou politiku, ve škole byly dvě studentské politické skupiny, ty spolu bojovaly, při jedné z potyček jeden student zemřel. Žalobce byl politicky známý, proto odjel do Indie, věděl, že tam lze zůstat, než se situaci zklidní. Dva týdny byl v Kalkatě, pak odjel do Dillí, v jednom hotelu tam zjistil, že se tam soustřeďují budoucí cestující do Evropy, že se tam tyto cesty organizují. Nejdříve zaplatil 150 tisíc taka a dostal pas, v němž měl i vízum do Afghanišanu, někdy v říjnu 2008 odletěl do Kábulu. Na letišti mu vzal bengálsky mluvící člověk pas a zničil ho, auta převezla skupinu do Pákistánu, auty jeli do Pešaváru a zde nastoupili na autobus do Karáčí. Z přístavního města Gwadoru pak odjeli do Teheránu, odtud do Istambulu. Odtud se s větší skupinou vydal do Řecka, byla to pro něho cílová země, slyšel, že tam může získat práci. V Aténách požádal z politických důvodů o azyl, získal červenou kartu, v dalších letech tam pracoval, ale v r. 2015 mu soukromník nezaplatil, byly i problémy s bankou, rozhodl se proto

cestovat dále do Evropy, kde už jeho známí měli legální pobyty. Cestoval přes Makedonii a přes Srbsko do Maďarska, kde přes dva tábory obdržel v Budapešti listiny, o azyl tam nežádal, zakoupili jízdenky do Berlína. Když byli kontrolováni policií, žalobce zjistil, že je v ČR. V Berlíně na něho čekají kamarádi, klidně zůstane ale v ČR, nikoho tu nemá, ale chtěl by to tu poznat. V EU má vzdálené příbuzné, v Bangladéši má pouze soukromý problém s přítelkyní, která se v mezidobí vdala a má dítě, v Bangladéši mu nic nehrozí.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2015 bylo rozhodnuto o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 11. 9. 2015, dalším rozhodnutím z téhož dne bylo rozhodnuto o uložení povinnosti žalobci opustit území ČR do 8 dnů, pokud nedojde k realizaci předání dle Dublinské úmluvy. Dne 14. 8. 2015 bylo rozhodnuto o umístění žalobce v ZZC Bělá Jezová, 16. 8. 2015 žádal žalovaný MV ČR – OAMP o zahájení řízení o předání cizince, 28. 8. 2015 byl sepsán úřední záznam o zkoumání důvodů zajištění. Dne 10. 9. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 30 dnů, tedy do 10. 10. 2015, ve spise se dále nachází úřední záznam o zkoumání důvodů zajištění ze dne 27. 9. 2015 a 9. 10. 2015 bylo vydáno další rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění, a to o 43 dnů, tedy do 22. 11. 2015. Téhož dne pak bylo vydáno opravné usnesení zřejmé nesprávnosti jména a příjmení a data narození původně vydaného rozhodnutí.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Z ust. § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vyplývá, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Soud po přezkoumání věci konstatoval, že žalobce podal žalobu proti poslednímu výše citovanému rozhodnutí žalovaného, a to rozhodnutí o prodloužení doby zajištění za účelem jeho předání do Maďarské republiky o dalších 43 dní. V žalobě namítal jednak nezákonnost samotného zajištění, jejímž podkladem by měla být neexistence definice pojmu „vážné nebezpečí útěku“ v národní právní úpravě, když tento pojem obsahuje jako podklad pro možné omezení osobní svobody v těchto případech čl. 28 Dublinského nařízení č. 604/2013 z 26. 6. 2013. K tomu soud podotýká, že předmětem přezkoumání správnosti a zákonnosti je rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince, nicméně k namítané nezákonnosti shora uvádí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku, nicméně dále pokračuje, že na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze, pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalobce, jak plyne ze spisu, nemá v ČR žádné příbuzné, ani blízké osoby, z jeho vyjádření

v průběhu řízení jasně vyplynulo, že s kolegy cestoval do Německa za lepším životním, v ČR nikoho nezná. Žádnou mírnější variantu zdejšího pobytu nezmínil ani nenabídl, správní orgán tak, dle přesvědčení soudu, zcela logicky z dané situace vyvodil, že pokud nebude cizinec zajištěn za účelem předání zpět do Maďarské republiky, kde podal žádost o azyl (což bylo z podkladů zjištěno, na rozdíl od tvrzení žalobce), bude pokračovat v počaté cestě. V tomto konkrétním případě tedy vážné nebezpečí útěku zcela jistě existovalo a situaci lze vyložit zcela souladně se zněním čl. 28 Dublinského nařízení. Konečně, soudu je známo, že Nejvyšší správní soud v Brně v posledních dnech vznesl k Soudnímu dvoru EU přesně z namítaného důvodu předběžnou otázku, tedy, aby bylo na pevně postaveno, zda zajišťování migrantů za situace neexistence přesné definice pojmu „vážné nebezpečí útěku“ má na zdejším území oporu v zákoně a nevykazuje prvek svévole. K tomu však krajský soud podotýká, že jeho povinností dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je rozhodnout ve věci do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu, s ohledem na předmět věci by pak přerušení řízení do doby rozhodnutí o předběžné otázce jistě nebylo možné ani žádoucí, krajský soud proto řeší konkrétní věc za současné situace a právní úpravy a jeho povinností je tak vzít v úvahu všechny skutečnosti a okolnosti dané věci a tyto řádně a objektivně zhodnotit. Ostatně ani Nejvyšší správní soud nesdílí názor vyslovený v rozhodnutích Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterých se dovolává žalobce, tedy že Dublinské nařízení č. 604/2013 jednoznačně vyžaduje zakotvení objektivních kritérií pro určení vážného nebezpečí útěku ve formálním právu a že bez tohoto zakotvení nelze cizince podle čl. 28 odst. 2 daného nařízení vůbec zajistit. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 – 88, naopak argumentuje, že tato kritéria mohou být vymezena rovněž správní praxí a soudní judikaturou a že absolutní požadavek na jejich zákonné zakotvení lze označit za „zbytečně formalistický“. V dalším pak zákonná úprava § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje jasné podmínky, kdy k zajištění cizince za účelem jeho předání či průvozu může dojít, těmito je zejména neoprávněný vstup nebo pobývání na zdejším území, to, že žalobce uvedl, že ani nevěděl, na jakém území se konkrétně v době kontroly nachází, ho z nelegálního vstupu na území ČR nemůže vyvinut.

V dalším pak žalobce namítal nereálnost současného provedení transferu do Maďarska dle Dublinského nařízení. Soudu je znám obecně průběh vývoje situace na hranicích Maďarska se Srbskem a Chorvatskem, tento vývoj byl skutečně v posledních týdnech kritický a azylová zařízení Maďarské republiky byla přeplněná, stát měl problémy se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob přes své území, povětšinou na území Rakouska. Jak však žalovaný uvádí ve svém vyjádření, tato situace se v posledním období již konsolidovala, k přípisům OAMP přesun migrantů, kteří požádali v uplynulých obdobích o azyl v Maďarsku, tyto dle Dublinského nařízení neodmítla a je naopak z české strany připraven na den 10. 11. 2015 letecký transfer 40 migrantů z České republiky do Maďarska. Namítaná nereálnost návratu žalobce do země EU, v níž požádal o azyl, tedy ve světle uvedených skutečností nemůže obstát. Pokud pak žalobce namítal, že v Maďarské republice dochází k systematickému porušování práv azylantů, soud uvádí, že Maďarsko je zemí EU a soud je přesvědčen, že je současně zemí odpovědnou, která po dobu, kdy, jak soud výše uvádí, nemohla potřebným standardům dostát, migranty zpět nepřijímala. V době současné však již proti jejich návratu ničeho nenamítá a je tak nasnadě, že zcela jistě má potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup ve věcech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany na svém území.

Z výše popsaných skutečností a jejich hodnocení je pak patrné, že soud nepřistoupil na žalobní námitky o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, své závěry odůvodnil a vyložil. Postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., žalobu z uvedených důvodů shora zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. listopadu 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně